

Maastricht, 15-7-'61
Turennestraat 21,

Beste Heer Prick,

Uw brief van 12 dezer heeft mij bijzonder getoucheerd en ik ben U met Uw Lily er erg dankbaar voor.

Het is iets beter met mij, maar de oude ben ik nog niet: nl. de stille en soms toch zo verbeterene P.K. vooral op zijn eigen, als hij zijn taak „niet haalde“.

Door mijn ongesteldheid is mijn correspondentie op de achtergrond geraakt en een achterstand ontstaan, die ik tracht in te halen.

Het heeft mij zeer verdrietig gestemd de uitzending v.h. gesprek met Fred v. Leeuwen aan de Regionale niet te hebben kunnen volgen. Fernand was verleden Donderdag hier en vertelde mij het voornemen te hebben, in de vacantie een band-opname of overname zien te maken van al wat van mij bij de Regionale was opgenomen. U merkt, daar is een B.I.C. gesneuveld, maar de B.I.C. is dood! leve de B.I.C.! in plaats v.d. koning.

Begin van de week bezocht Jan Hanlo mij en vroeg of Morriën niets meer had laten horen over die grammofoonlaatoopname. J Hanlo zou op dezelfde plaat komen als ik. Hij had al lang niets meer van Morriën gehoord.

Als ik, P.K. een Adonis van een stem had, in zijn genre iets als de ferme welluidende stem van B.B. (niet Bert Bakker) zou ik er meer moeite voor doen, helaas, nu niet!

De gesuiteerde Fan moet ik ook nog een vervolg schrijven, maar ik begrijp haar Hinde-isme (niet Hindouisme) toch tot op zekere hoogte en maak daaruit op dat zij een zeer gereeserde bloem heeft, die zij misschien geserreerd zal schenken, aan

(2

dat lid der Somewhere-in-Limburgse Jonkheid, die door God is bestemd ze te plukken.

Over dat extra Roeping-nr. maak ik mij geen zorgen, ik zal trachten het zo overzichtelijk mogelijk te doen zijn en U eerst een aantal losse velletjes, met alleen titels op, teneinde er en plan voor bij te houden. Hoofdzaak zal weer zijn te trachten, het opgenomen te zien in mijn bibliografie

bij dhr. Borgers. De zwarte punten op dat vel zijn geen restanten van ontplofte planetoïden, doch van het gesneuvelde B.I.C. potlood, maar toch weer een groet van mij aan de makrokosmos.

Hopend, dat ik mij weer bij elkaar mag schrapen, om nog een poosje de aangename dingen des levens te kunnen „bezingen” en er Lily en Harry veel van te laten horen met mijn geranium-brieven-keurige dank en al de genegenheid, die ik steeds voor „Les deux Statuettes” heb opgebracht en gaarne door Uw
Pierre Kemp